

MAX Magazine ging met de Overijsselse *selfmade* ondernemer Hennie van der Most (63) op bezoek bij zijn 92-jarige moeder. De crisis laat ook deze eigenaar van een imperium van attractieparken, horeca- en staalondernemingen niet onberoerd. Zijn personeelsbestand kromp van 2.000 naar 800 man. Voor het MAX tv-programma 'Operatie Van der Most' vloog Hennie ooit met zijn helikopter door het land om zwoegende ondernemers een duwtje in de juiste richting te geven.

Een naambordje heeft Marie Van der Most (92) niet nodig. Met grote letters prijkt haar achternaam Van der Most op een billboard langs de Hoozeveenseweg in Schuinesloot. Ze woont op het bedrijventerrein van haar zoon Hennie van der Most (63). Hij zorgde ervoor dat ze dit onderkomen kreeg en komt elke week even bij haar langs.

EIGEN PLEK AAN TAFEL

"Te laat. Je krijgt straf!", grapt Marie van der Most. Met de routine van iemand die zich thuis voelt, neemt Hennie van der Most plaats op de buitenste stoel aan de eettafel. Het is 'zijn plekkie', want elke telg uit het gezin Van der Most heeft nog steeds zijn eigen plaats aan tafel. "Als ik langskom, drinken we een kop koffie met een koekje erbij, of eten we tussen de middag een boterham met een eitje. Mijn moeder houdt me dan op de hoogte van wat er allemaal in de familie gebeurt."

Hennie ontwikkelde bekende horeca- en amusementsgelegenheden als Speelstad Oranje, Preston Palace, Kernwasser Wunderland, de Bonte Wever en De Koperen Hoogte. Achthonderd mensen in dienst. Een druk en dynamisch leven. Maar als hij binnenstapt in de vertrouwde woning van zijn moeder, lijkt die hectiek van hem af te glijden en is hij toch in de eerste plaats zoon van zijn moeder. Hij grabbelt in de koektrommel en tast naar zijn doosje 'Oud Kampen'-sigaren.

ZELF KOKEN EN AUTORIJDEN

Het huis van zijn moeder staat op zijn bedrijventerrein in Schuinesloot, niet ver van Slagharen waar hij geboren werd. Hij liet het helemaal opknappen, zodat zijn moeder er prettig kan wonen. "Ze woonde eerst in Slagharen, een huis van vijfendertig jaar oud met vijfduizend vierkante meter grond erbij. Het was sterk verouderd. Dit huis, waar eerst mijn ex-vrouw met de kinderen woonde, stond leeg. Als ze gaat sukkelen met haar gezondheid, neem ik een ▶

THUIS BIJ DE MOEDER VAN HENNIE VAN DER MOST

'Als ze gaat sukkelen, huur ik een verpleegster'

verpleegster in dienst, zodat ze niet naar een verzorgingstehuis hoeft. Maar vooralsnog is dat niet nodig, want ze is nog heel fit. Ze kookt voor zichzelf en rijdt nog auto.”

KWAJONGENSSTREKEN

Hennie is de derde van zes kinderen. “Een makkelijke baby. Toen hij groter werd, ging hij kwajongensstreken uithalen. Een appeltje gappen bij de buurman, de boel een beetje op z’n kop zetten”, lacht Marie. “Twaalf, dertien jaar was hij toen hij van een kinderwagen een skelter bouwde. Drie jaar later haalde hij een busje uit elkaar en maakte er een speedboot van. Dat ontwerpen, bedenken en creëren van nieuwe dingen zat als kind al in hem.” Later werd hij met die eigenschap een succesvol ondernemer. Hennie is immers gespecialiseerd in het kopen van oude bedrijfspanden die hij ombouwt tot horeca- en amusementsgelegenheden.

Hij lijkt op zijn moeder en dat zit ‘m volgens hem vooral in de zachtaardigheid. “Ik heb mijn moeder nog nooit ruzie zien maken. En dat zal ik ook niet gauw doen. Het zit niet in mijn aard.” Marie bevestigt dat: “Ik hou niet van ruziemaken.

Mijn moeder zei altijd al ‘slik eerst even voordat je boos wordt’. We hadden nooit trammelant thuis.”

ZELFGEBOUWD KIPPENSCHUURTJE

Met haar inmiddels overleden man Jans had ze een goed huwelijk. “In 1945, kort na de oorlog, zijn we getrouwd. We hebben de hele oorlog verkering gehad.” “In de hooiberg zeker”, grinnikt Hennie, waarop zijn moeder hem een plagende por geeft. Het prille stel begon met een stuk grond en een zelfgebouwd kippenschuurtje. “Jans had dezelfde ondernemersgeest als Hennie. Dat stuk grond met een kippenschuur groeide uit tot een boerenbedrijf met kippen, koeien en kalveren, met later ook een manege en paardenhandel erbij.” Marie hielp mee op de boerderij, ondanks dat ze het al flink druk had met haar zes kinderen en het huishouden. “Ik herinner me dat ze ons om de beurt waste in een teil. Met hetzelfde water erin”, vertelt Hennie. “Toen ze zo oud was als ik nu, werkte ze nog volop. Ze deed de boekhouding, hielp in de kantine en was een goede gastvrouw. Ons huis zat altijd vol, omdat iedereen het er gezellig vond om koffie te drinken. Van de postbode tot de dorpsveldwachter.”

Wel waren de afgelopen twintig jaar soms zwaar, omdat Jans verschillende vormen van kanker kreeg. “Hij kwam er steeds weer bovenop, maar in 2006 overleed hij uiteindelijk. Zijn petten hangen nog aan de kapstok... Het was moeilijk, maar ik heb me er doorheen geslagen”, vertelt Marie. “Kort voordat Hennie jarig was, zei hij: ‘Ik geloof dat ik die verjaardag maar afzeg’. Die nacht is hij in zijn slaap overleden, zijn hand lag op mijn arm. ‘Als ik ga, bewaar ik boven een plaatsje voor je’, zei hij ooit, ‘maar je mag nog niet direct komen.’” Marie is blij dat ze hun zestigjarig huwelijk in 2005 nog met Jans heeft kunnen vieren. “Het was een prachtig feest in De Koperen Hoogte. Ineens kwam Frans Bauer de trap af. Hij zong een lied en kwam me feliciteren! Wat een verrassing was dat.”

“Mooi toch, als je dat voor je moeder kunt regelen”, lacht Hennie vertederd.

NIEUWE DINGEN BEDENKEN

Eenzaam is Marie beslist niet sinds de dood van haar man. “Ik ga een paar keer per week naar de kaartclub en in het weekend komen de kinderen of

‘Honderden mensen hebben werk dankzij hem. Dat is toch mooi’

kleinkinderen.” Hennie heeft drie dochters, van 20, 17 en 15 jaar. Of ze hem zullen opvolgen weet hij nog niet. Aan zijn pensioen wil hij in ieder geval nog lang niet denken. “Ik blijf nieuwe dingen bedenken. Dat vind ik spannend. Nu ben ik bezig met Funpark Meppen in Duitsland, het ontwikkelen van Speelstad Rotterdam en een draaiende, mobiele toren van veertig meter hoog. Het bedrijf staat door de crisis wel onder druk, maar ik ga gewoon door.” Marie is trots op wat hij allemaal heeft bereikt. Een opgestoken duim is voldoende om dat duidelijk te maken. “Honderden mensen hebben werk dankzij hem. Dat is toch mooi.”

Als Hennie vertrekt, komt ze hem achterna. Ze praat op hem in over de heg die gesnoeid moet worden, de verwarming die een tik maakt. Achter die praktische verzoekjes schuilt het stille verlangen hem nog even bij zich te houden. “Ik regel het voor je, mam”, roept Hennie en ze kijkt hem na totdat hij het tuinpad afgelopen is. ■